

Četka stoletá

Osmadvacátého října slaví Česká tisková kancelář sté výročí svého založení. V ten den vznikla nejen samostatná Československá republika, ale i Československá tisková kancelář, která pod značkou ČTK existuje dodnes.

Toho dne před 100 lety začala v místnosti číslo 88 pražského Obecního domu nevelká skupina novinářů publikovat aktuální zpravodajství o převratovém dění v Praze a na českém venkově. Osmadvacátého října vyšly pod značkou ČTK informace o převzetí moci v hlavním městě království, ale například i situační zprávy z Jablonce, Karlových Varů nebo Ústí nad Labem. Novináři, delegovaní českými novinářskými svazy, se střídali ve dvouhodinových směnách a jejich zpravodajství druhý den zaplnilo stránky pražských novin. K dispozici měli jediný telefonní přístroj.

I když zprávy pod hlavičkou ČTK se v Praze poprvé objevily 28. října 1918, v britském a americkém krajském a exilovém tisku se označení Česká nebo Československá tisková kancelář používalo už několik let předtím. Jako „tisková kancelář“ se v zahraničí často označovala tisková oddělení krajských spolků nebo zpravodajské výsadky masarykovské a benešovské emigrace v dohodových zemích. Oficiálně pražská Četka začala fungovat až 31. října v Harrachovském paláci v Jindřišské ulici a pražské agenturní pracoviště rakousko-uherské tiskové agentury nový stát převzal 13. listopadu.

Označení „kancelář“ je dnes historický relikt, žádná jiná významnější tisková agentura ve světě ho ve svém názvu nemá. Po sto letech je připomínkou dobové terminologie i politických poměrů, v nichž „kancelář“ pro shromažďování a distribuci zpravodajských textů byla vnímána spíše jako úřad.

Agenturní zprávy se v zemích Koruny české ovšem psaly už dávno před vznikem Četky, za rakouské monarchie. Vydávala je nejprve v od roku 1849 privátní agentura Österreichische Correspondenz tajně financovaná ministrem vnitra Alexandrem Bachem, od roku 1860 pak oficiální státní rakouská tisková agentura k. k. Telegraphen-Korrespondenz-Bureau zvaná mezi českými novináři Korbyro. Zánik Österreichische Correspondenz a vznik Korbyra je spojen s nešťastnou epizodou kolem bitvy u Magenty v červnu 1859. Výsledek bitvy, v níž rakouská armáda prohrála, prezentovala některá média v mocnářství opačně, a stát se proto rozhodl vzít řízení zpravodajství do vlastních rukou. Korbyro založené 1. ledna 1860 se stalo vůbec první státní tiskovou kancelář na světě. Dosud existující agentury AP, Havas nebo Reuters byly podniky soukromé nebo družstevní.

V únoru 1867 otevřelo vídeňské Korbyro první regionální odbočky. Nejdřív v Praze, pak následoval Terst, později v roce 1894 Brno. V roce 1906 vzniklo v pražském Korbyru české oddělení, a světlo světa tak spatřily první české agenturní zprávy. Mezi českými novináři ale Korbyro moc populární nebylo. Jeho zprávy byly úřednické a centralistické, o osudy slovanského živlu, což byla v tehdejším Rakousko-Uhersku národní priorita, se moc nezajímaly.

Od roku 1867 až do ledna 1906 byla pražská odbočka vídeňské agentury v nájmu. Nebylo to tehdy nic neobvyklého, v pachtu bývala svého času pošta, železnice, mostné. Nájemcem agenturní filiálky byla po celých čtyřicet let rodina Grossmannů, nejprve otec Leopold a po něm syn Rudolf. Po rozšíření agenturního servisu o zprávy v češtině se ale provoz filiálky výrazně prodražil a Grossmanovým se za stávajících podmínek nevyplatil. Odbočku převzal stát, řídil ji ale až do převratu stále Rudolf Grossmann.

Úřední zpravodajství vnímal český tisk jako nedostatečné a často i nepřátelské. Od 70. let 19. století se v českém tisku objevovaly snahy o nápravu svépomocí. Živelně se po pražských hospodách zakládaly zpravodajské burzy, kde si čeští a němečtí lokálkáři vyměňovali čerstvé novinky z policejních a četnických stanic, nemocnic a hasičských sborů. Svou burzu postupně zakládali i redaktoři soudní nebo sportovní.

Politicky možná velkorysejší, ale v praxi rozhodně méně účinná byla mezinárodní zpravodajská spolupráce na půdě slovanské vzájemnosti. O založení vlastní nadnárodní tiskové agentury se slovanští novináři snažili od konce 90. let. Slovanské novinářské sjezdy, svolávané z iniciativy a za aktivní účasti českých novinářů v letech 1898 až 1912, pravidelně volaly po založení slovanské tiskové kanceláře, ale u plamenných výzev také zůstalo. Příčinou nebyla jen vytrvalá neochota rakouské vlády udělit organizátorům potřebnou podnikatelskou licenci, ale i neshody mezi slovanskými národy a malá vůle náročný žurnalistický podnik financovat. Výzvy ke společnému postupu českých, polských, chorvatských, slovenských, slovinských, srbských a rusínských žurnalistů nepřinesly velký efekt, a tak páteří zpravodajské výměny zůstalo až do konce první světové války v rakousko-uherském mocnářství Korbyro.

Díky rakouské agentuře se v českých zemích rodili i první agenturní zpravodajové. Pionýrem byl dvojjazyčný český novinář Josef Grafnetter, který působil při pražské odbočce Korbyra do roku 1911, kdy ho nahradil Klaudius Běhal. Ten pak působil i v popřevratové Četce. Novináři z českých zemí se ale výrazně uplatnili i ve velkých světových agenturách a novinách: třebíčský rodák

Sigismund Engländer se stal dlouholetým, výkonným a velmi ceněným pomocníkem Paula Julia Reutera, zakladatele nejslavnějšího světového agenturního podniku. Sigmund Kolisch z Koryčan na Kroměřížsku se stal pravou rukou majitele francouzské agentury Havas. Oba německo-židovští novináři dodnes patří k zakladatelům evropského agenturního zpravodajství.

Určitě nejslavnějším evropským zpravodajem 19. století byl ale Henri Georges Stéphane Adolphe Opper de Blowitz, dlouholetý zpravodaj londýnských Timesů v Paříži. Jako Jindřich Oppenheimer se v roce 1825 narodil židovským rodičům v Blovicích na Plzeňsku a v Čechách prožil prvních patnáct let svého života.

Vraťme se ale k Četce. O co ohnivější bylo volání po zpravodajské emancipaci českých novinářů, o to živelnější, ale i chaotičtější bylo samo založení Československé tiskové kanceláře. V letech 1918-19 měla agentura souběžně dva ředitele – Vladimíra Weinerka a Jana Hajšmana – zatímco v kancelářích ministerstva zahraničí se tou dobou už připravoval ředitel třetí a první skutečný: Emil Čermák.

Weinerek byl šéfem české sekce pražské filiálky Korbyra, která se po říjnovém převratu téměř jako jeden muž - se všemi členy německé redakce, ale bez svého šéfa Grossmanna - dala do služeb nového státu. Hajšman byl temperamentní protirakouský odbojář napojený na nejvyšší kruhy republiky, Weinerek byl profesionál znalý agenturní práce. Oba byli v popřevratovém zmatku jmenováni do čela agentury, ale žádný z nich v ní nakonec nezůstal - Weinerek se stal zakladatelem parlamentní stenografické služby a Hajšman šéfem československé kontrašpionáže.

Emil Čermák s tehdejší složitou politickou situací v Čechách mnoho společného neměl, protože se v té době do Prahy vrátil z víc než dvacetiletého bulharského exilu. Schopný žurnalista, první šéfredaktor brněnských Lidových novin a bouřlivý vlastenec v roce 1895 uprchl před pronásledováním rakouskými úřady a zklamanými snoubenkami na Balkán. Stal se tam uznávaným dopisovatelem velkých evropských listů a tiskových agentur, dodnes je uznáván za jednoho ze zakladatelů moderní bulharské žurnalistiky.

Ředitelem Četky se Čermák stal oficiálně v září roku 1920 a v čele agentury stál deset let. Byl jejím faktickým zakladatelem, za jeho vedení prošla ČTK nepochybně nejšťastnějším obdobím svých předválečných dějin. Tento renomovaný, mezinárodně zkušený žurnalista vytvořil spolu se svými kolegy Richardem Kalmanem, Milošem Novotným a Karlem Krausem z ČTK uznávanou evropskou tiskovou agenturu. Navzdory svému statutu (byla řízena předsednictvem vlády stejně jako za

Rakouska staré Korbyro) ČTK pěstovala moderní zásady poctivého a přesného zpravodajství, vytvořila si první zpravodajské posty v zahraničí a zřídila bohatou a uznávanou českou a německou domácí zpravodajskou službu. Od druhé poloviny 20. let dostával československý tisk z ČTK nejen textové, ale i obrázkové zpravodajství, obsah obohatil sport a obsáhlý parlamentní servis. Technické vybavení postupně doplnily moderní dálnopisy a bezdrátová telegrafie. Významným zdrojem příjmů byla inzertní služba, kde Četka plnila roli výhradního zprostředkovatele státních inzertních zakázek.

Emil Čermák se v roce 1924 významně podílel na vzniku evropské agenturní aliance, která existuje dodnes. Pravým klenotem Čermákova působení bylo radiotelegrafické burzovní zpravodajství zvané Pragoradio, patrně neúspěšnější komerční projekt v celé historii ČTK. Vybudování vlastního „zpravodajského paláce“ v Lützowově (dnes Opletalově) ulici bylo už jen vyvrcholením úspěšné práce Emila Čermáka v čele státního zpravodajského ústavu.

Přesto Čermák z agentury odešel v nemilosti. Po deseti letech tvrdé práce byl propuštěn na popud ministra zahraničí Edvarda Beneše, který nelibě nesl zpravodajskou autonomii ČTK, její roli konkurenta zpravodajským službám ministerstva zahraničí a neochotu plně se podřídit Benešově politické vůli.

Čermákův odchod předznamenal konec relativní prosperity ČTK. Pragoradio tvrdě zasáhla hospodářská krize, zvýšené ohrožení státu odkázalo agenturní zpravodajství do obranných pozic a nové úkoly protinacistické propagandy extrémně zatížily rozpočet. Tragická smrt Čermákova blízkého spolupracovníka Kalmana, který v roce 1929 umrl při lyžařské výpravě v Krkonoších, vyvolala ve vedení agentury personální nouzi, kterou vyřešil příchod novinářů blízkých agrární straně – Zdeňka Schmoranze, Arnošta Bareše a Ladislava Tvarůžka. Pod vlivem agrárníků zůstala agentura až do Mnichova a okupace.

Vedení ČTK nabralo ve druhé polovině 30. let pravicový politický kurs, ale navzdory rozšířeným obavám nepodlehlo v předmnichovském období kapitulantským náladám. Už před březnem 1939 Zdeněk Schmoranz s Arnoštem Barešem zorganizovali v zahraničí protinacistickou informační síť, napojenou na československá vyslanectví a zpravodajské posty ČTK. Schmoranz sám se snažil – byť neúspěšně – propojit protinacistické aktivity exilových skupin premiéra Milana Hodži a prezidenta Beneše. Domácí odbojová činnost se na půdě ČTK soustředila do organizace tzv. tiskových referentů, bývalých zpravodajských důstojníků rozpuštěné československé armády přidělených do českých a moravských okresů s oficiálně cenzurním, ale ve skutečnosti

protinacistickým špionážním posláním. Ještě před vpádem wehrmachtu do Polska se ale Gestapu podařilo síť rozbít a většinu jejích účastníků pozatýkat. Schmoranz byl s dvěma svými nejbližšími spolupracovníky popraven, Bareš byl do konce války uvězněn v koncentračním táboře.

Zpravodajské ústředí ČTK se mezitím stalo nástrojem okupační moci. V budově agentury se usídlila služebna bezpečnostní policie SD, odbočka nacistické tiskové agentury DNB a v osobě Wolfganga Wolframa von Wolmar i vedení tiskové služby říšského protektora. Gestapo mělo své hlavní sídlo v Petschkově paláci, tedy hned za rohem. Agenturu, která se přejmenovala na Českou tiskovou kancelář, řídilo nejprve formálně předsednictvo protektorátní vlády, později přešla pod nenáviděné ministerstvo lidové osvěty architekta české programové kolaborace Emanuela Moravce.

Květnová revoluce přinesla agenturním odbojářům uznání, agenturním novinářům osvobození, ale jejich budově zkázu. ČTK 8. května vyhořela a příčiny požáru jsou dodnes zahaleny tajemstvím. Verzi leteckého bombardování či ostřelování granáty z nedalekého Petschkova paláce, který do poslední chvíle drželi nacisté, doplňuje domněnka o politicky motivovaném žhářství. V budově, která přes pět let sloužila okupačnímu zpravodajství, shořel nejen celý agenturní archiv, ale jistě i mnoho dokumentů svědčících o kolaboraci.

Mnohé důkazy tak tím pádem zřejmě chyběly, poválečná čistka se ale agentuře nevyhnula. Několik agenturních zaměstnanců nesmělo do budovy ČTK docházet, dalším bylo zakázáno publikovat, jiní museli změnit zaměstnání. Stejně jako v řadě jiných podniků, byli i v ČTK někteří zaměstnanci postiženi nikoli za přísluhování nacistům, ale za předválečné pravicové postoje. Jedním z nich byl Arnošt Bareš, který se po návratu z koncentračního tábora do ČTK již nesměl vrátit. Útokům se za svou agrární příslušnost nevyhnul ani jeden z prvních vůdců odboje, popravený Zdeněk Schmoranz.

Přestavba vyhořelého objektu trvala dva a půl roku a Četka musela po tuto dobu pracovat v provizorních prostorách ve Stalinově (dnes Vinohradské) ulici. Mezitím si ovšem dokázala obstarat i budovu v Opletalově číslo 7. Dům, který měla dříve v nájmu rakouská pojišťovna Fénix, si chtěla nejprve pronajmout, ale nakonec bylo rozhodnuto o koupi, moderní úpravě staré fasády a propojení obou sousedních objektů. Četce oba domy, tedy pětka i sedmička, připadly do vlastnictví a drží je dodnes.

Agentura po válce spoustu prostoru doopravdy potřebovala. Počet jejích zaměstnanců – i v důsledku nových budovatelských úkolů – se s postupem času několikanásobně zvětšil. S růstem

personálu se prohluboval i deficit hospodaření. Četka sice do té doby nikdy, ani za časů Emila Čermáka, s přebytkem nehospodařila, ale schodky se pohybovaly v řádech jednotek milionů korun. Deficitní hospodaření se dramaticky rozrostlo po únoru 1948, kdy se z ČTK obchodní duch úplně vytratil a roční schodek přesáhl hranici 50 milionů. Po několika vlnách čistek se agentura změnila ve filiálku sovětského zpravodajství s pečlivě prověřeným personálem.

Únor 1948 proběhl v ČTK bez větších konfliktů. Komunisty podpořila většina členů početně silné sociální demokracie, národně socialistická stranická organizace se rozpustila, lidovci v ČTK stranickou buňku neměli. Z agentury byli propuštěni poslední stoupenci prvorepublikových pořádků v čele se šéfredaktorem a jedním z budovatelů předválečné ČTK Karlem Krausem, někteří směli dožít v méně exponovaných, neredakčních funkcích.

S únorovým převratem přišla i rozsáhlá reorganizace. Z první republiky si do nových poměrů ČTK přinesla cenný obrazový archiv, který byl za války uložen mimo hlavní budovu a unikl požáru. Z protektorátních dob zůstala zachována podřízenost ministerstvu osvěty a těžkopádný systém vydávání zpráv podřízený obsahové a politické kontrole.

Jinak ale nezůstal kámen na kameni. ČTK převzala předválečný Centropress, mohutný propagandistický aparát ministerstva zahraničí, který zredukovala na článkový servis pro domácí a zahraniční časopisy nazvaný Pragopress. Zřídila monitorovací pracoviště, které vydávalo důvěrné zpravodajské bulletiny pro informaci stranických a státních špiček, a tzv. politický sekretariát, který ručil za ideovou a státně bezpečnostní sterilitu vydávaných zpráv. Jejich obsahem byly hlavně informace o budovatelském úsilí, mírové politice a socialistickém vývoji Sovětského svazu a lidových demokracií.

Systém důvěrného zpravodajství, přítomný v informačním systému rakouského Korbyra i předválečné ČTK, se přenesl také do poúnorových poměrů. Postupně vznikly v agentuře dvě samostatné redakční linie, které oddělovaly zpravodajství určené médiím a veřejnosti od zpráv pro nomenklaturní kádry. Důvěrné zpravodajství se od 70. let rozdělovalo na tři kategorie podle stupně utajení. Obsahem utajovaných zpráv byla především aktivita československého exilu, zprávy zahraničního tisku o československých a sovětských disidentech a jakékoli jiné informace, které nezapadaly do konceptu socialistické propagandy. Formálně byla ČTK podřízena vládě, fakticky ústřednímu výboru KSČ. Od roku 1957 byla státní rozpočtovou organizací.

Zahraniční zpravodajství se po únoru 1948 plně opíralo o zprávy sovětské agentury TASS, což počátkem 50. let vedlo až k faktické likvidaci vlastní sítě zahraničních zpravodajů. Změna v taktických preferencích ale od počátku 60. let přivedla agenturu k opačnému extrému, když ČTK převzala spolu s východoněmeckou agenturou ADN ofenzivní zpravodajskou roli v zemích třetího světa. Četka otevírala nové a nové odbočky a vytvořila rozsáhlý systém zpravodajského exportu v angličtině, francouzštině, španělštině a ruštině.

Pokud agentura od konce 40. let fungovala ve vleku stranických sekretariátů, pak technicky a v 60. letech postupně i podnikatelsky procházela poměrně dynamickým rozvojem. Politické oteplení umožnilo agentuře vykročit novými směry a vylepšit i neutěšenou hospodářskou situaci. Četka založila vydavatelství Pressfoto, propagační agenturu Made in... (Publicity), od roku 1964 začala vydávat populární časopis 100+1 zahraniční zajímavost.

Obrodnému procesu v roce 1968 se agenturní redakce otevřely dokořán. Závan nových pořádků ovlivnil podobu zpravodajství i jeho obsah, k dubčekovskému vedení KSČ se přihlásila velká většina redaktorů. Srpnová invaze vojsk Varšavské smlouvy přinesla ale drastické vystřízlivění. Přesto napsaly dny z konce srpna 1968 jednu z mála slavných kapitol agentury v éře socialismu.

Když v noci na 21. srpna dorazil do budovy ČTK tzv. zvací dopis, který měl ospravedlnit invazi před mezinárodní veřejností, byl médiím odeslán jen na oko a vysílací pracoviště agentury neopustil. V okupačním scénáři se objevila první trhlina a zpráva o zvacím dopisu musela být vydána z Moskvy. Řada pracovníků ČTK se v příštích dnech přesunula na utajované pracoviště v Bubenči, odkud zásobovala pražské noviny svobodným zpravodajstvím.

Normalizace se ale brzy dala do pohybu a s koncem Pražského jara přišla do Četky další čistka, ještě dramatičtější než ta z roku 1948. Desítky lidí byly přinuceny agenturu opustit, mnozí z řad redaktorů i vedoucích pracovníků emigrovali. Při prověrkách byla odstraněna stranická opozice, redakční pracoviště obsadily mladé síly, které v očích nového vedení nebyly zatížené minulostí. Stejně jako po roce 1948, i o dvacet let později byla část redakčních pracovníků za trest přesunuta na méně významná či neredakční pracoviště.

Zpravodajská rutina 70. a 80. let přinesla zdokonalení systému důvěrného zpravodajství, pevnější řízení shora, soustavná partajní školení, často i zaměstnaneckou šikanu. Symbolem tehdejšího období se stal ústřední ředitel agentury Otakar Svěřčina, přesvědčený stalinista s policejními metodami řízení, muž stejně schopný jako bezohledný. Redakční práci, částečně i jeho

zásluhou, oživil nástup počítačů, které Četka zachytila jako jedno z prvních československých médií. Komputerizace se v ČTK odbyvala z velké části svépomocí, ale díky ní zvládla agentura jak rychlý příchod moderních komunikačních technologií, tak i pozdější nástup internetu. Vyvrcholením elektronizace byla v 80. letech zpravodajská databanka, která se stala základem pozdějších digitálních informačních fondů ČTK.

Normalizační sedmdesátá a osmdesátá léta ČTK prožila zaměstnána produkcí budovatelského zpravodajství a informací dodaných vedením KSČ, zakořeněnou autocenzurou, doslovnými překlady projevů sovětských státníků, výrobou důvěrných bulletinů, zvláště honorovanými „angažovanými“ zpravodajskými texty a sjezdovými kampaněmi. Nevyhnuly se jí ale ani skandály kolem zahraničních zpravodajů zběhnuvších k ideovému nepříteli a hlučné, politicky motivované průšvihy, často z malicherných důvodů.

Na listopadový převrat v roce 1989 četkařské redakce zareagovaly rychle. ČTK se usilovně snažila zbavit nálepky totalitní organizace a začala být vnímána jako profesionální dodavatel nestranného zpravodajství. Ve vedení podniku se v poměrně rychlém sledu vystřídali Aleš Benda a Petr Uhl. Četka se stala veřejnoprávní, tedy vůbec poprvé nestátní organizací, jejíž činnost podle zákona z roku 1992 začala v následujícím roce kontrolovat Rada ČTK.

Prozatímním šéfem agentury byl od září 1992 Tomáš Kopřiva, jehož ředitelské působení ale personál agentury odmítl v dramaticky vyhoceném konfliktu kolem neuspokojivých výsledků hospodaření. Počet zaměstnanců se v té době navíc prudce – až o čtyřicet procent – snížil v důsledku reorganizací, lustračních odchodů i pokusů čtených redaktorů najít ve svobodné republice jiné žurnalistické uplatnění. Kampaň zaměstnanců proti řediteli Kopřivovi vyústila v sérii manifestačně podaných výpovědí a agentura se ocitla ve své možná nejhlubší existenční krizi. Unie vydavatelů denního tisku, nespokojená s produkcí ČTK, začala pracovat na vytvoření nové, soukromé tiskové agentury ČTA.

Řešení přinesla nově zřízená Rada ČTK, která vypsala konkurs na místo řádného ředitele a v červnu 1993 do čela agentury zvolila Milana Stibrála. S jeho jménem a jmény jeho nejbližších spolupracovníků je v dějinách ČTK spojeno dlouhé období personální, redakční, technické i obchodní stabilizace agentury, obchodních a hospodářských úspěchů, aktivity na poli mezinárodní agenturní spolupráce a důsledně prosazované věrnosti konzervativním zpravodajským postupům: objektivitě a nestrannosti, profesionální úrovni zpracování i špičkové kvalitě technického přenosu slova i obrazu.

Cesta k těmto cílům ovšem nebyla snadná. Když pominulo dramatické porevoluční období, jehož součástí byla nakrátko i změna zkratky agentury na ČSTK a přejmenování na konci roku 1992 z Československé na Českou tiskovou kancelář, prohloubila agentura pod Stibralovým vedením své transformační úsilí.

V polovině 90. let se zdárně vypořádala s první konkurencí v podobě ČTA a její snaha pracovat na tržních principech přinesla první ovoce. Přestože úvahy o privatizaci nenalezly v politických kruzích dostatečnou podporu, ČTK prošla zásadní proměnou a zbavila se věčného deficitního hospodaření. V roce 1996 se zřekla státních dotací, od roku 1997 je až dodnes – s výjimkou let 2008 až 2012 - ziskovým podnikem.

Díky technickému rozmachu začala agentura digitálně zpracovávat fotografický servis, realizovala přenos fotografií prostřednictvím satelitu. Rozšířila nabídku dokumentačních databází, zahájila tvorbu infografiky a koncem 90. let spustila Infobanku ČTK.

ČTK výrazně posílila své regionální a společenské zpravodajství, začala rozvíjet nové aktivity. Jako jedna z prvních vydává od roku 1995 internetové noviny, v roce 1997 koupila padesátiprocentní podíl ve společnosti Newton Information Technology. V roce 1999 ČTK založila dceřinou společnost Neris, zaměřenou na služby pro internet a nová média. V témže roce ČTK koupila Českou kapitálovou informační agenturu (Čekia). Vznikla tak skupina podniků ČTK, která v této podobě působila téměř deset let.

Počátek nového století byl v Četce spojen s velkorysou multimedializací. ČTK prodala společnost Čekia i podíl ve společnosti Newton IT a zaměřila svou pozornost na vlastní agenturní zpravodajství a aktivity v oblasti nových médií. Vytvořila službu zvukového zpravodajství, v roce 2003 vybuodovala nový, spojený, multimedialní, plně digitální redakční sál. O tři roky později spustila službu videozpravodajství a nasadila vlastními kapacitami vyvinutý multimedialní redakční systém, jeden z nejvyspělejších v agenturním světě. V letech 2017 pak následoval přímý streaming internetového videa z akcí po celé republice a průběžný textový servis Liveblog.

ČTK o sobě výrazně dávala vědět na mezinárodním poli. Kromě tradiční aktivity na půdě Evropské aliance tiskových agentur, v jejímž čele stál ředitel Stibral v letech 1997-98, se Četka jako jediná postkomunistická agentura stala zakládajícím členem nové mezinárodní agenturní organizace MINDS.

Období prosperity a finanční stability vážně narušila hospodářská krize po roce 2008, umocněná robustním nástupem volně dostupného internetového zpravodajství. Nespolehlivá, často neprověřená a neaktuální internetová konkurence placeného agenturního servisu byla pro některé klienty vzhledem k těžkým dopadům ekonomické krize přijatelnou alternativou.

Obtížné období zkomplikovala Četce také nová agenturní konkurence v podobě české odnože rumunské agentury Mediafax, mocně podporované majetkově propojenou televizní skupinou Nova. Souboj o agenturní trh skončil pro ČTK i tentokrát úspěšně.

Rozkolísaný trh v té době agentuře komplikoval život. Na novou situaci reagovala nejen rozpočtovou zdrženlivostí a omezením personálního stavu, ale i změnou organizační struktury a spojením redakčních útvarů do jednoho centrálně řízeného celku. Ani v obtížném období, kdy řízení agentury převzal v roce 2011 po Milanu Stibralovi Jiří Majstr, přitom agentura nerezignovala na vlastní rozvoj. Budovala multimediální projekty a produkty pro mobilní média, zahájila tvorbu multimediálních přenosů a založila školící středisko Akademii ČTK.

Významným úspěchem byl prodej multimediálního redakčního systému německé agentuře dpa. Mezinárodně ceněný nástroj pro tvorbu agenturního zpravodajství, vyvinutý vlastními silami, tak kromě Četky využívá i jedna z největších evropských tiskových agentur.

Navzdory hospodářským krizím, změnám politického i mediálního prostředí a finančně stále náročnější tvorbě profesionálního zpravodajství si ČTK zachovala redakční nezávislost, kterou považuje za svou nejcennější hodnotu a kterou rozhodně prosazoval vedle ředitele Stibrala dlouholetý šéfredaktor Petr Holubec. Za posledních dvaadvacet let nepobírá agentura státní dotace ani nečerpá finance z jiných veřejných zdrojů, a je tedy politicky i ekonomicky nezávislá.

Sto let agentury ČTK je obrazem nejen hlubokých redakčních a technických změn, které provázely vývoj zpravodajského žánru po celých uplynulých sto let a budou ho nepochybně formovat i v budoucnu. Je i obrazem mocenských a politických zvrátů samotné republiky, které agentura dlouhá léta sloužila. Jako důležitý pilíř českého zpravodajství chce dnes stejně věrně a efektivně sloužit médiím, která jsou jejími hlavními partnery.

Historie ČTK v datech [zde](#).